

Sygn. akt **IC 1067/23 upr.**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

Dnia 13 września 2023 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Renata Rosiak-Doroz
-----------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2023 roku w Kielcach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia Renata Rosiak-Doroz

Sygn. akt C 1067/23 upr

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 2 grudnia 2022 (do Sądu Rejonowego w Myśliborzu) powód E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej K. S. kwoty 2 567,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana nie opłaciła należności za okres od 18 czerwca 2018 roku do 30 września 2018 roku na rzecz pierwotnego wierzyciela – Canal + (...) S.A. z siedzibą w W. tytułem świadczenia usług telekomunikacyjnych. Canal + (...) S.A. z siedzibą w W. scedował wierzytelność na rzecz powoda E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. w dniu 5 listopada 2020 roku (k. 4-8).

Pozwana odebrała odpis pozwu wraz z załącznikami w dniu 28 kwietnia 2023 roku. Nie ustosunkowała się do niego w zarządzonym dwutygodniowym terminie (k. 113).

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2023 roku Sąd Rejonowy w Myśliborzu przekazał sprawę o Sąd Rejonowy w Kielcach jako miejscowo właściwego (k. 114).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. S. zawarła w dniu 16 maja 2018 roku na odległość z (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie działającą pod firmą (...) + (...) S.A.) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zgodnie z zawartą umową pozwana zobowiązała się do opłaty miesięcznego abonamentu.

Pozwana nie opłaciła abonamentu za okres od 18 czerwca 2018 roku do 30 września 2018 roku.

Canal + (...) S.A. z siedzibą w W. rozwiązał z pozwaną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, informując przy tym pozwaną, że jeżeli uiszczy zaległą opłatę, to nie dojdzie do rozwiązania umowy. Pozwana należności nie uiszczyła.

Canal + (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przekazał na rzecz powoda wszelkie roszczenia dotyczące pozwanej K. S..

Canal + (...) S.A. z siedzibą w W. pismem z dnia 11 grudnia 2020 poinformował pozwaną o dokonanej cesji.

Pismem z dnia 17 grudnia 2020 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległej kwoty.

Dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych (k. 58-63), rachunki (k. 66-76), windykacyjne wypowiedzenie umowy (k. 65), umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami (k. 11-22, 23, 30-39), wezwanie do zapłaty (k. 5253), informacja o zmianie wierzyciela (k. 54-57);

Powyższy stan faktyczny, w istotnej części pomiędzy stronami bezsporny, Sąd ustalił na podstawie przytoczonych dowodów. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Jak stanowi art. 117 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W niniejszej sprawie bez wątpienia pozwana zawarła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwana w niniejszej sprawie występowała w roli konsumenta w rozumieniu przepisu art. 22¹ k.c., Zgodnie z tym przepisem za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Bez wątpienia pierwotny wierzyciel, będący drugą stroną przedmiotowej umowy był przedsiębiorcą w rozumieniu art. 43¹ k.c., ponieważ przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową.

Jak stanowi art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

W niniejszej sprawie okres przedawnienia wynosi 3 lata. Powód dochodził roszczeń za okres od 18 czerwca 2018 roku do 30 września 2018 roku. Termin ich przedawnienia powinien przypadać na 31 grudnia 2021 roku.

Pozew został wniesiony w dniu 2 grudnia 2022 roku, czyli już po upływie terminu przedawnienia.

Jak stanowi art. 123 k.c., bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Określone w art. 123 przesłanki przerwania biegu przedawnienia można podzielić na dwie kategorie: dokonanie odpowiedniej czynności procesowej (pkt 1 i 3) oraz złożenie przez uprawnionego oświadczenia dotyczącego istnienia roszczenia (pkt 2). Nie skutkuje przerwą natomiast czynność podjęta bezpośrednio wobec zobowiązanego, w rodzaju wszczęcia postępowania reklamacyjnego. Aby czynność procesowa wywołała skutek przewidziany w komentowanym przepisie, powinna być dokonana przed jednym z wymienionych w nim organów. Do czynności przerywających bieg przedawnienia należą w szczególności: wytoczenie powództwa o świadczenie będące przedmiotem roszczenia, wniosek o wszczęcie postępowania nieprocesowego, jeżeli jest ono drogą dochodzenia roszczenia (art. 618 § 1 k.p.c.), wytoczenie powództwa o ustalenie roszczenia (art. 189 k.p.c.), wniosek o wszczęcie egzekucji (art. 796 k.p.c.). Przerwanie biegu przedawnienia następuje również na skutek złożenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, o którym jest mowa w art. 185 k.p.c., jeżeli w treści wniosku w sposób jednoznaczny oznaczono przedmiot żądania i jego wysokość.

Kierowane przez powoda pisma do pozwanej wzywające ją do uiszczenia zaległej opłaty, rozwiązujące umowę, informujące o cesji nie spełniały zatem w/w wymogów, w związku z tym nie miały wpływu na bieg terminu przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze sąd zasądził jak w sentencji.

Sędzia Renata Rosiak-Doroz